

מדה בדה

שינוי הדף היומי בדון קצרו

גליון

73 פרשת נשא תשפ"א

לע"נ הגה"צ רבי אברהם מרדכי בן רבי יוסף הכהן והגה"צ רבי אהרן בן רבי אברהם מרדכי הכהן זצוק"ל הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל MABADAF12@GMAIL.COM

יומא מב-מח

עולא אומר שבפרשת פרה יש משמעות שמוציאה ממשמעות אחרת, ויש להבין את זה מתוך העניין, שכתוב ונתתם אותה אל **אלעזר הכהן** רק בפרה הראשונה נאמר אלעזר ולא בשאר הפרות, ויש סוברים שהאחרות כשרות רק בכה"ג, ויש אומרים שהן כשרות אף בכהן הדיוט, ויותר פשוט לומר שכשר תמיד בכל כהן, וקשה מה המקור לדיעה שלדורות כשר רק בכה"ג, יש לומר שלומדים גזירה שוה **חוקה חוקה** מיוה"כ.

נאמר בפסוק **'והוציא אותה'** שלא יוציא עמה אחרת כמו ששנינו שאם הפרה אינה רוצה לצאת לא מוציאים עמה שחורה שלא יאמרו ששחטו פרה שחורה ולא יוציאו עמה אדומה נוספת שלא יאמרו ששחטו שתיים, ורבי אומר שזה גזה"כ **אותה** לבדה, ולת"ק מה שכתוב **אותה** הוא כר"ש שדורשים טעם לפסוק

דף מג והנ"מ ביניהם שלת"ק מותר להוציא חמור עמה שודאי לא יאמרו ששחטוהו עמה, ולרבי כתוב **אותה** לבדה, ומושרף **אותה**, לרב לומדים שלא יסיח ממנה דעתו, ולשמואל שזר יכול לשחוט, ומה שכתוב אח"כ **ולקח אלעזר** לומר שמעכשיו צריך כהן, ולרב הוא מיעוט אחר מיעוט ולמדו לרבות שכשר אף בהדיוט, ומה שכתוב אח"כ **ולקח הכהן עץ ארז ואזוב**, לשמואל למדו שהדיוט כשר, ולרב בא ללמד שהיינו אומרים שזה לא מעשה בגוף הפרה ולא צריך כהן, קמ"ל שצריך כהן.

מוכבס בגדיו הכהן לומדים שהיא נעשית בכיהונו עם בגדי כהונה, ומטמא **הכהן עד הערב** לומדים שגם לדורות יעשה בגדי כהונה, אך זה מובן רק אם נאמר שזה גם בכהן הדיוט, אך אם יש דין דוקא בכה"ג א"כ ודאי שצריך להיות בבגדיו, ויש לומר שהפסוק כותב גם דבר שניתן ללמדו בק"ו.

מואסף איש טהור לומדים להכשיר זר, טהור להכשיר אשה ומוהניח לומדים שרק מי שיש בו דעת להניח למעט חרש שוטה וקטן שאין בהם דעת.

המשנה אומרת שכולם כשרים לקדש מלבד חרש שוטה וקטן, ור' יהודה מכשיר קטן ופוסל אשה ואנדרוגינוס, ת"ק למד מהפסוק **ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת** שמי שפוסל באסיפה פסול בקידוש, והכשרים באסיפה כשרים בקידוש, ור' יהודה לומד שלא כתוב 'ולקח' אלא **ולקחו** ואף קטן שפוסל באסיפה כשר בקידוש, והוא לומד למעט אשה ממה שכתוב **ונתן** ולא ונתנה, ות"ק סובר שאם היה כתוב ולקח ונתן היינו אומרים שיקח אחד ויתן אחד, וכתוב **ולקחו** שגם שנים לוקחים, ואם היה כתוב ונתנו היינו אומרים שדוקא שנים יתנו לכן כתוב ולקחו ונתן שאפילו שנים לוקחים ואחד נותן.

לת"ק **לומדים מולקח אזוב** וטבל במים איש טהור איש ולא אשה, טהור להכשיר קטן ולר' יהודה איש ולא קטן טהור להכשיר אשה, והברייתא שאומרת שהכל כשרים להזות מלבד טומטום אנדרוגינוס ואשה, אך קטן שיש בו דעת אשה יכולה לסייעו להזות **עמוד ב** ושם לא חלק ר' יהודה, ואביי סובר שכיון

דף מב רבין אמר בשם ר' יונתן שלשון של פרה היא משקל עשרה זוזי ושל שעיר המשתלח היא של ב' סלעים, ושל מצורע היא משקל שקל, ור' יוחנן אמר שר"ש בן חלפתא ורבנן נחלקו בפרה אם הוא משקל י' זוזי, או משקל שקל, והסימן שלא נחלקו במשקל ב' סלעים, אחד המרבה ואחד הממעיט ולא ב' סלעים שהוא הבינוני, ור' ירמיה מדפתי אמר שלא נחלקו בפרה אלא בשעיר המשתלח, ואותו יום נפטר רבא בר קיסי ואמרו סימן שרבא בר קיסי מכפר כשעיר המשתלח.

ר' יצחק אמר שהוא שמע חילוק בשחיטת זר בפר כה"ג ופרה אדומה ואינו יודע אם זר כשר בפרה ופסול בפר כה"ג, או להפך, ונחלקו רב ושמואל, שלדעת אחד מהם בפרה פסול ובפר כשר, ולדעת השני בפרה כשר ובפר פסול, ויש להוכיח שרב הוא הפוסל בפרה שר' זירא אמר ששחיטת פרה פסולה בזר ואמר רב שהמקור לכך הוא שכתוב בפרשה **אלעזר** וכתוב גם **חוקה**, ולכאורה גם בפרו של אהרן כתוב אהרן ו**חוקה**, ויש לומר ששחיטה אינה עבודה, ומה שפוסל בפרה כי היא קדשי בדק הבית, ואין ללמוד מק"ו שבבדק הבית כשר שהרי רואים שגם ראיית נגע כשר רק בכהן למרות שאינה עבודה, ולדעת שמואל שבפר אהרן פסול זר לכאורה אם הוא למד ממה שכתוב **אהרן וחוקה** א"כ גם בפרה נפסול שכתוב **אלעזר וחוקה**, ויש לומר שיש גזה"כ בפרה **ושחט אותה לפניו** שגם זר יכול לשחוט ואלעזר רואה, ולרב מפסוק זה לומדים שלא יסיח דעתו, ושמואל לומד זאת מהפסוק **ושרף את הפר לעיניו**, ולרב פסוק אחד מלמד על שריפה ואחד על שחיטה, שאם היה כתוב פסול הסח הדעת רק בשחיטה היינו אומרים שזה בגלל שהיא תחילת עבודה אך בשריפה לא פוסל הסח הדעת, ואם היה כתוב פסול בשריפה, היינו אומרים שרק בשריפה פוסל הסח הדעת שעכשיו הוא הכשרות של הפרה, אך בשחיטה זה לא יפסול, ולכאורה אם נאמר שבא למעט שבאסיפת אפרה ומילוי המים לא פוסל הסח הדעת, **עמוד ב** יש ללמוד מהפסוק **למשמרת למי נדה** שיפסול, אלא בא למעט השלכת עץ ארז ואזוב ושני תולעת שאינם מגוף הפרה.

לרב אמי שחיטת פרה בזר כשירה, ולר' יצחק נפחא פסולה, ויש אומרים שלעולא כשרה, ויש אומרים שפסולה, ור' יהושע בר אבא מביא ראייה לרב שפוסל שששנינו בברייתא שהזאת מימיה פסול באשה ודוקא ביום, ומהפסוק **תורה** מרבים גם שחיטה וקבלת הדם והזאתו, והשריפה, והשלכת עץ ארז, ואזוב, ואין לרבות אסיפת אפרה ומילוי מים והקידוש, שכתוב **זאת** וחלק מרבים וחלק ממעטים ועדיף ללמוד מהזאת מימיה שכל מה שפסול באשה כשר רק ביום, אך אסיפת האפר והקידוש שכשר גם באשה יהיה כשר בלילה, ואין לומר שהראיה היא שאם כשר באשה כשר גם בזר, שהרי הזאת מימיה פסול באשה וכשרה בזר, ואביי מבאר שההוכחה היא שכמו שממעטים אלעזר ולא אשה, כך יש למעט אלעזר ולא זר.

שהתנא אמר שהמשמעות של הפרשה מוציאה מהפשטות א"כ ר' יהודה יחלוק גם בהזאה.

מהפסוק והזה הטהור על הטמא, לומדים שהטהור היה טמא קודם, וטבול יום כשר בפרה.

ר' אסי אמר שכשלמדו ר"ל ור' יוחנן את דיני פרה לא הוציאו ממנה אלא כמו ששועל מוציא ברגליו משדה חרושה, והם אמרו שמשמעות מוציא מהפשטות, ואדם אחד שנה לפני ר' יוחנן שזר כשר בכל השחיטות מלבד שחיטת פרה, אמר לו ר' יוחנן שתוציא משנתך הזו כי לא מצאנו שחיטה שפסולה בזר, ור' יוחנן לא שמע אפילו לרבו ר"ש בן יהוצדק שאמר ששחיטת זר פסולה בפרה.

בוידי הראשון הכה"ג לא אמר ובני אהרן עם קדושך ובוידי השני הוא אמר ובני אהרן וביאר ר' ישמעאל שמדת הדין היא שיבא זכאי ויכפר על החייב.

משנה הכה"ג שחט את הפר וקבל את דמו במזרק ונתנו לכהן שמרס בו ברובד הרביעי שבהיכל שלא יקרוש, ונטל מחתה ועלה למזבח ופנה את הגחלים לצדדים וחיתה מהמעוכלות הפנימיות וירד והניחה על הרובד הרביעי בעזרה, בכל יום חיתו במחתת כסף והערו לשל זהב, וביו"כ חיתה בשל זהב והכניס בה, ולר' יוסי בכל יום חיתה במדת סאה והערה לשל ג' קבין, וביו"כ חיתה בשל ג' קבים והכניס בה, בכל יום חיתה כבידה וביו"כ קלה, בכל השנה ידה קצרה, וביו"כ ארוכה, ולר' מנחם בכל יום חיתה מזהב ירוק וביו"כ מזהב אדום, בכל יום הקריבו חצי בבוקר וחצי בין הערביים, וביו"כ הוסיף מלא חפניו, כל השנה הקטורת דקה וביו"כ היא חיתה דקה מן הדקה, בכל השנה הכהנים עלו במזרח הכבש וירדו במערבו, וביו"כ כה"ג עולה ויורד באמצע, ולר' יהודה כל השנה כה"ג עולה ויורד באמצע, בכל יום כה"ג קידש ידיו ורגליו מהכיוור וביו"כ מקיתון של זהב ולר' יהודה תמיד הוא מקדש מקיתון של זהב, לר"מ בכל השנה יש ד' מערכות וביו"כ ה' ולר' יוסי כל השנה ג' וביו"כ ד', ולר' יהודה כל השנה ב', וביו"כ ג'. **גמרא** אין לומר שהכהן עמד ברובד הרביעי בהיכל שהרי שנינו שאסור להיות בהיכל כשכה"ג בפנים אלא הוא עמד ברובד רביעי מההיכל מבחוץ,

דף מד שנו בברייתא שכשהכה"ג בפנים מותר להיות בעזרה שכתוב **וכל אדם לא יהיה באהל מועד**, ואיסור זה גם בבית עולמים ולא רק במשכן, שכתוב **בקדש**, ולא רק בשעת הקטרה אלא גם בשעת מתן דמים, שכתוב **לכפר בקדש**, ואפילו ביציאתו שכתוב **בבואו לכפר בקודש עד צאתו**, וכתוב **וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל** והוידי שלו קודם לכולם ואח"כ כפרת אשתו ואח"כ הכהנים ואח"כ כל קהל ישראל, ובברייתא שנינו ששעת הקטרה נקרא כפרה והסביר ר"א שכתוב **וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל**, ורק כפרת הקטורת שווה בכולם, והקטורת מכפרת כמו שאמר ר' חנניא שכתוב **ויתן את הקטורת ויכפר על העם** ור' ישמעאל אמר שקטורת מכפרת על לשון הרע שהיא באה בחשאי ומכפרת על לשון הרע שהוא בחשאי.

שנינו במשנה שפורשים מבין האולם למזבח בשעת הקטרה, ואמר ר"א שזה דוקא בשעת הקטרה של היכל אך בשעת

הקטרה של לפני ולפנים פורשים רק מההיכל עצמו, ורב אדא בר אהבה או כדי שאלו מדברי ר' יוסי, שכשם שפורשים מבין האולם למזבח בשעת הקטרה כך פורשים בשעת מתן דם פר כהן משיח ופר העלם של ציבור ושעיר עבודת כוכבים, והמעלה של ההיכל מבין האולם למזבח הוא, שמההיכל פורשים אפילו שלא בשעת הקטרה, ומבין האולם למזבח פורשים רק בשעת הקטרה, ומשמע שפורשים אפילו בשעת הקטרה של לפני ולפנים, ויש לומר שר' יוסי דיבר רק על שעת הקטרה של היכל, אך קשה מדוע כתוב שיש רק מעלה בהיכל שלא בשעת הקטרה, הרי יש מעלה נוספת שמההיכל פורשים אפילו בשעת הקטרה של לפני ולפנים, ואילו מבין האולם למזבח פורשים רק בשעת הקטרה של היכל **עמוד ב** ומההיכל פורשים גם בקדושה שאינה שלו, ומבין האולם למזבח פורשים רק בקדושה של היכל, ורבא אומר ששם פרישה היא נחשב אחד.

לר' פדת הפרישה במתן דם פרים ושעיר ע"ז לומדים מגז"ש **כפרה כפרה מיו"כ**.

רב אדא מוכיח שהמעלות הם מדאורייתא וכך בדיוק נאמרו, שאם הן רק מדרבנן א"כ כמו שפורשים מבין האולם למזבח כך יפרשו מכל העזרה שלא יהיה מקרה שיכנסו, ויש לומר שיתכן שהם מדרבנן וחששו רק בין האולם למזבח שאין היכר אך בכל העזרה כיוון שיש היכר שמזבח החיצון מפסיק, לא יכנסו, ורבא הוכיח שקדושת אולם והיכל היא אחת שאם נאמר שזה ב' קדושות א"כ אם האולם עצמו הוא רק גזירה אין לגזור גם בין האולם למזבח שזה גזירה לגזירה, אך יש לדחות שבין האולם למזבח הוא קדושה אחת, והאולם וההיכל הן ב' קדושות וא"כ זה רק גזירה אחת.

כל השנה חותה בשל כסף שהתורה חסה על ממונם של ישראל, וביו"כ חותה ומכניס בשל זהב בגלל חולשתו של הכה"ג.

אם כשעירה התפזרו הגחלים מכבדם לאמה, יש ברייתא שנתפזר קב, ויש ברייתא שהתפזר קביים אך לכאורה לרבנן במשנה התפזר קב, ולר' יוסי ג' קבים, ויש לומר שהסובר קביים הוא ר' ישמעאל בן ר' יוחנן בן ברוקה שאמר שהיה מערה לשל קביים, ולרב אשי גם לר' יוסי אפשר לבאר שכל השנה חיתה בשל סאה מדברית שהיא ה' קבין ירושלמיות, ועירה לג' קבים ירושלמיות וא"כ התפזרו קביים.

בכל יום היה גלדה עבה וביו"כ דק וכל יום חיתה קצרה וביו"כ ארוכה כדי שתסייע זרועו של הכה"ג, בכל יום לא היה לה טבעת בראשה וביו"כ חיתה טבעת שמשמיעה קול.

רב חסדא אומר שיש ז' מיני זהב: זהב, זהב טוב, זהב אופיר, זהב מופז, זהב שחוט, זהב סגור, זהב פרויים, זהב וזהב טוב לומדים מהפסוק **וזהב הארץ ההיא טוב**, אופיר שבא מאופיר,

דף מה זהב מופז דומה לפז כמרגלית, זהב שחוט, שנטוה כחוט, זהב סגור שכשיוצא לשוק נסגרו מפניו כל חנויות הזהב, פרויים שדומה לדם פרים, ולרב אשי יש ה' מינים ובכל אחד יש זהב וזהב טוב, וכן שנינו במשנה שיש זהב ירוק ואדום והיינו של פרויים שדומה לדם הפרים.

ביו"כ נאמר קטורת סמים דקה ובכל השנה כתוב קודם **הדק**, ובא ללמד שתהיה דקה מן הדקה,

בכל יום עולים הכהנים ממזרח שכל פניותיו של אדם הן לימין, ביו"כ משום כבוד הכה"ג הוא עולה ויורד באמצע, ומפני כבודו הוא מקדש בקיתון של זהב.

לר' יהודה בכל השנה יש ב' מערכות מערכה גדולה ומערכה של קטורת, וביו"כ היתה עוד מערכה של קטורת, ולר' יוסי כל יום היו ג' שהייתה מערכה נוספת של קיום האש, ולר"מ היתה מערכה נוספת לאברים ופדרים שלא התעכלו מאתמול, ולכו"ע יש שנים שכתוב היא **העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה**, זה מערכה גדולה, **ואש המזבח תוקד** היא מערכה שניה של קטורת, ור' יוסי מוסיף מערכה של קיום האש מהפסוק **והאש על המזבח**, ור' יהודה למד שהצתת האש של המערכה צריכה להיות בראש המזבח שכתוב **והאש על המזבח תוקד בו**, ור' יוסי לומד את זה מהפסוק של ר"ש שכתוב **ונתנו בני אהרן אש על המזבח**, ור' יהודה למד מזה שההצתה היא בכהן כשר ובכלי שרת, ור"ש אמר שאין צורך למעט זר שהרי ממילא אינו עולה למזבח, אלא זה מלמד שההצתה היא בראש המזבח, ור' יהודה אומר שצריך למעט זר שלא יעמוד למטה ויצית עם מפוח, ור"מ לומד שיש מערכה נוספת לאברים ופדרים **מואש**, והתנאים האחרים לא לומדים **מואו**, ולאחרים האברים שלא התעכלו מהערב מסדרים אותם שוב במערכה גדולה, **עמוד ב** ואם אין מקום מסדרם על הכבש או על הסובב עד שיסדר להם מקום במערכה גדולה, ולומדים זאת מהפסוק **אשר תאכל האש את העולה על המזבח**, ור"מ לומד מפסוק זה שמחזירים רק עיכולי עולה ולא של קטורת, וכן דרש ר"א בן יעקב, ולכל התנאים מוסיפים עוד מערכה ביו"כ ולמדו מהפסוק **והאש ואף מי שאינו דורש ואו** אך **ואו הא דורשים**,

מאש תמיד לומדים שמערכה שניה של קטורת היא על מזבח החיצון, אש מחתה ומנורה אפשר ללמוד במה מצינו, שנאמר אש בקטורת ובמחתה ומנורה, וכמו שבקטורת היא ממזבח החיצון כך במחתה ומנורה, אך ניתן לדרוש שכמו שבקטורת זה בסמוך לו כך במחתה ומנורה זה בסמוך וא"כ יקח ממזבח הפנימי, יש ללמוד מהפסוק **אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה** שהאש תמיד שנאמרה במנורה היא בראשו של מזבח החיצון, ומחתה נלמד ממנורה, אך קשה שנלמד מקטורת שניטל מהאש הסמוכה, וא"כ ניקח ממזבח הפנימי, אלא יש ללמוד מהפסוק **ולקח מלא המחתה גחלי אש מעל המזבח מלפני ה'** וזה מזבח שרק מקצתו הוא לפני ה' וזה חיצון אך פנימי כולו לפני ה', וצריך גם את הפסוק **מלפני ה'** שלולי כן היינו אומרים שזה מזבח פנימי ולולא הפסוק **מעל המזבח** היינו אומרים שיקח דוקא מלפני ה'.

דף מו אך מצדדים אחרים לא יקח,

ר"א אמר בשם בר קפרא שר"מ סובר שאברי עולה שנשארו עושה להם מערכה בפני עצמה ומסדרן אף בשבת, אך לכאורה זה משנה מפורשת בכל יום היה ד' מערכות, אומר ר' אבין שיש בזה חידוש שאפילו בפסולין, אך רק אם משלה כבר בהם האש, וללישנא בתרא אף בכשרים מסדרם רק אם משלה בהם האש, אך אין חידוש שגם בשבת שהרי כתוב במשנה היום חמש ויו"כ כשבת, אמר רב אחא בר יעקב שהחידוש הוא שלא נאמר שזה רק כשחל יוה"כ אחר שבת שחלבי שבת קרבים ביוה"כ, אך אם

חל באמצע השבוע לא יקרבו אברי חול ביוה"כ, קמ"ל שקרבים, ורבא אומר שלא צריך לכך שהרי כתוב להדיא **בכל יום**, ודעת רב הונא שרק תחילת הקרבה דוחה ולא סופה, ורב חסדא אומר שסופו לא דוחה טומאה אך דוחה שבת ולרבא דוחה טומאה אך לא שבת, ואב"י מקשה לדעת רבא שאם סופו דוחה טומאה שכתוב **במועדו**, א"כ ידחה שבת, ולרב חסדא קשה שאם לומדים **מבמועדו** שדוחה שבת א"כ ידחה גם טומאה ורבא תירץ **עמוד ב** שטומאה שדחה בתחילתו דוחה גם סופו אך שבת לא דחה תחילתו כי קרב בערב שבת א"כ גם סופו לא ידחה, ולרב חסדא לא קשה, שכמו שתחילה אינו דחיה כי שבת הותרה אצל ציבור, לכן גם סופו מותר, אך טומאה שהיא רק דחיה בציבור א"כ תחילתו שזה עיקר כפרה דוחה אך סופו שאינו עיקר כפרה אינו דוחה.

לדעת אב"י המכבה אש מחתה ומנורה חייב ולרבא פטור, ללישנא קמא כשכיבה מהאש שעל המזבח חייב לכו"ע, ונחלקו כשכיבהו על הקרקע, שלאב"י הוא נקרא אש המזבח ולרבא פטור כי הוא התנתק מהמזבח, ולפ"ז מה שר"נ אמר בשם רבה בר אבוה שהמוריד אש מהמזבח וכיבה אותה חייב לכאורה זה כאב"י, ויש לומר שגם רבא יודה בזה כיוון שלא התנתק למצוותו אך כשהלך למצוותו פטור, וללישנא בתרא במונח כבר בקרקע פטור לכו"ע, ונחלקו כשזה עדיין על המזבח, שלאב"י חייב שזה נקרא אש המזבח, ולרבא פטור שזה כבר התנתק משם אש המזבח, ולפ"ז מה שרבה בר אבוה מחייב בהוריד לארץ וכיבה זה לא לאב"י ולא לרבא, ויש לחלק שבאש מחתה היא התנתקה למצותה אך אש המזבח לא התנתקה.

פרק הוציאו לו

דף מז משנה הוציאו לכה"ג את הכף והמחתה וחפן בה מלא חפניו, ונתן לכף הגדול נתן לפי גדלו והקטן לפי קטנו, וזה היה מדתה ואח"כ נטל את המחתה בימינו ואת הכף בשמאלו, **גמרא** מה שכתוב לעיל נטל את הכף והמחתה, מדובר במחתה של גחלים וכאן מדובר במחתה של הקטורת, וכן שנינו בברייתא הוציאו לו כף ריק מלשכת הכלים ומחתה גדושה של קטורת מלשכת בית אבטינס.

ביוה"כ צריך כף, ואף שכתוב מלא חפניו, אך אי אפשר להכניס בידיו, שהרי אין להכניס פעמים שהרי כתוב **והביא** הבאה אחת ולא שנים, ואם יקח בחפניו ויניחנה במחתה ויכנס כך, א"כ כשיכנס אם יקחנו בשיניו זה בזיון שלא עושים כך אפילו לפני מלך בשר ודם, וא"כ מביאים ע"י כף כמו שמצאנו בנשיאים,

לכאורה איך יתכן שהכף שהיא העיקר בשמאלו, זה כמו ותיק שהוא בארץ והגר עולה עליו, ויש לומר שעדיף שיקח המרובה בימין והמועט בשמאל, ואף אם שניהם שוים כמו אצל ר' ישמעאל בן קמחית שהיו חפניו מרובים, בכ"ז הגחלים חמים והקטורת צוננת.

אמרו על ר' ישמעאל בן קמחית שחפן ד' קבים בב' חפניו, ואמר שכל הנשים זרדו אך זרד אמי עלה לגג, שהוא המשובח ביותר, יש אומרים ע"י שאכלה מאכל ערסן, ויש אומרים שהבירור שבש"ז עלה לגג, כדברי ר' אבהו שדרש הפסוק בשירת דוד **ותזוני למלחמה**, וכתהילים כתוב **המאזוני חיל למלחמה**, שדוד

דף מח רב פפא הסתפק אם הדביק את הקומץ לדופן הכלי האם צריך תוך כלי ויש כאן תוך כלי, או שצריך הנחה כתקנה ואין כאן הנחה כתקנה.

רב אמי הסתפק אם הפך את הכלי והדביק את הקומץ בשולי הכלי האם צריך הנחה בתוכו ויש כאן הנחה או שצריך הנחה כתקנה ואין כאן הנחה כתקנה.

רב פפא הסתפק אם במלא חפניו צריך גדושות או אפילו מחוקות, ור' אבא הוכיח מברייתא שאומרת שמלא חפניו שאמרו לא מחוקות ולא גדושות אלא טפופות.

המשנה אומרת שאם נשפך הדם על הרצפה ואספו פסול ואם נשפך מהכלי ואספו כשר, ולומדים זאת מהפסוק **ולקח מדם הפר** ולא מדם הנפש או העור או דם התמצית, **מדם הפר**, דם מהפר יקבלנו שאם אפילו מקצת דם יהיה קשה לדברי רב יהודה שאמר שהמקבל צריך לקבל את כל דם הפר שכתוב **ואת כל דם הפר ישפוך אל יסוד** והכוונה של הפסוק שיקבל את הדם מהפר עצמו, וגורעים אות מ' ממדם ונותנים אותה במלה הפר ודורשים שיקבל את הדם מהפר עצמו.

רב פפא הסתפק בקטורת שהתפזרה ממלוא חפניו ואספה אם ידו היא כצואר בהמה ונפסלה או שזה כנשפך מהכלי שרת וכשרה, עוד הסתפק רב פפא אם מחשבה פוסלת בחפינת הקטורת האם לומדים **מלא מלא** ממנחה ומועיל מחשבה בקמיצה, א"כ גם בחפינת קטורת תפסול מחשבה, או שלא לומדים לענין מחשבה, ורב שימי בר אשי רצה להוכיח ממה ששנינו שר"ע הוסיף שקטורת לבונה וגחלים אם נגע טבול יום במקצתם פסל כולם ואם פוסל טבול יום גם לינה פוסלת וא"כ גם מחשבה תפסול.

עמוד ב רב פפא מסתפק אם מחשבה פוסלת בחתיית גחלים, אם המחשבה פוסלת במכשירי מצוה כמצוה, או לא.

שאלו את רב ששת אם הולכה בשמאל פוסלת הוכיח רב ששת ממשנתנו שכתוב נטל את המחתה בימינו ואת הכף בשמאלו והוא לא פשט מהמשנה בתמיד הרגל של ימין בשמאל, כי שם מדובר על הולכה שאינה מעכבת כפרה, ואין להוכיח על הולכה שמעכבת כפרה ששמאל לא יפסול בה.

אמר זריתני וזרזתני מהברור בטיפה, ופעם דיבר ר' ישמעאל עם ערבי בשוק ונתזה מפיו צינורא על בגדו ונכנס אחיו ישבב ושמש תחתיו, ואמם ראתה ב' בנים כה"ג ביום אחד, ופעם דיבר ר' ישמעאל עם אדון אחד ונתז צינורא מפיו על בגדו ונכנס אחיו יוסף ושימש תחתיו, וראתה אמם ב' כה"ג ביום אחד, והיו לקמחית ז' בנים ששמשו בכהונה גדולה, ושאלו אותה במה זכית לכך, אמרה לחכמים שמעולם לא ראו קורות ביתה קלעי שערה אמרו לה שהרבה נשים עשו כך ולא זכו כמוך.

נאמר בפסוק ונתן בקומצו שלא יעשה מדה לקומץ, והסתפקו אם יכול לעשות מדה לחפינה, שיש פסוק רק בקומץ ובחפינה לא כתוב בחפניו אלא **ומלא חפניו**, או שניתן ללמוד **מלא מלא** מקומץ, ואין לדייק ממה ששנינו וכך היתה מדתה שיכול לעשות מדה אחרת אם ירצה, שאפשר לפרש וכך היה חוזר וחופן לפנים, אך לפ"ז אפשר לדייק שניתן לחפון פעמיים, ויש לדחות שהכוונה היא שיכול לעשות מדה אם ירצה או שלא יחסר ולא יותיר.

אין לומר שהקומץ מבצבץ מידי, שכתוב בקומצו דוקא, אך א"כ יספיק בראשי אצבעותיו יש לומר שדורשים מהפסוק **מלא קומצו** כדרך שהאנשים קומצים, דהיינו שמחפה ג' אצבעותיו על פיסת ידו וקומץ, **עמוד ב** ובמחבת ומרחשת שהן עשויות כבר מוחק באגודלו מלמעלה ובאצבע הקטנה מלמטה, וזוהי העבודה קשה שבמקדש ואמנם יש גם חפינה שהיא קשה אך יש לומר שזה עבודה מעבודות קשות שבמקדש.

ר' יוחנן אמר שר' יהושע בן עוזא הסתפק בבין הביניים של מלא קומצו, ואמר רב פפא שאין להסתפק במה שבפנים שהוא ודאי קומץ ומה שחוץ לאצבעותיו ודאי אינו קומץ, והספק הוא בין האצבעות עצמם, ור' יוחנן אמר שזה נשאר ספק ור' חנינא אמר שקודם מקטיר את הקומץ ואח"כ של בין הביניים, שאם יקטיר קודם את של בין הביניים א"כ זה שיריים שחסרו בין קמיצה להקטרה ואין להקטיר עליהם את הקומץ, ואין לומר שאם נקטירם אח"כ יהיה בזה איסור הקטרה שכל שממנו לאישים הוא בבל תקטירו, שניתן לומר שמקטירם על תנאי שאם אינם קומץ הם ישרפו לשם עצים כר"א שאומר בפסוק **לריח ניחוח לא תקטירו מהם**, לריח ניחוח אין אתה מעלה אך אפשר להעלות לשם עצים, ולרבנן יש לומר שיקמצו אנשים שמנים שלא יהיה להם בין הביניים, ולפ"ז גם לר"א לכתחילה דוקא שמנים יקמצו.

הסתפק רב פפא בבין הביניים במלא חפניו אם דינם כמלא חפניו, אך לכאורה אם לומדים **מלא מלא** מקומץ זה יהיה כקומץ, ויש לומר שרב פפא מסתפק בפסוק **מלא חפניו והביא**, וא"כ בין הביניים נקרא הבאה, או שכתוב **ולקח והביא** ואין זה לקיחה,

רב פפא אומר שמלא קומצו כדרך האנשים אך יש להסתפק אם קמץ בראשי אצבעותיו או מלמטה למעלה או מהצדדים, **ועוד אמר רב פפא** שמלא חפניו כדרך האנשים, אך יש להסתפק בראשי אצבעותיו או שעשה מלמטה למעלה או מהצדדים, או שחפן בכל יד וקרובן אחת לשניה.